

Sygn. akt VIII GC 2977/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2022 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4 617 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII GC 2977/19

UZASADNIENIE

Powód K. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Części używane K. W. w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 43 849,13 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 26 stycznia 2018 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został należący do J. S. samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Posiadacz samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierujący wyrządził ww. szkodę, korzystał z ochrony ubezpieczeniowej pozwanego z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone ruchem tych pojazdów. Uszkodzony samochód nie nadawał się do jazdy, wobec czego poszkodowany skorzystał z usługi powoda w postaci holowania auto-lawetą do warsztatu naprawczego. Naprawę tego samochodu zlecono powodowi, który dodatkowo wynajął poszkodowanemu samochód zastępczy tej samej marki i modelu, co uszkodzony. Po zgłoszeniu szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i przesłał powodowi kosztorys naprawy. Następnie jednak pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując na brak współpracy poszkodowanego, a ostatecznie – na ustalenia poczynione przez firmę detektywistyczną i rzeczoznawcy majątkowego. Powód nie zgodził się z tym stanowiskiem pozwanego, albowiem do szkody doszło w zadeklarowanych przez sprawcę, poszkodowanego oraz świadków zdarzenia okolicznościach. Z tego względu jego pełnomocnik wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wskazanej w pozwie, na którą składają się koszty naprawy samochodu w wysokości 20 602,12 zł oraz koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 23 247 zł. Pozwany jednak nie zmienił swego stanowiska, kwestionując swą odpowiedzialność co do zasady. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 września 2019 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 6146/19 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia złożył pozwany, który wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne dotyczące szkody komunikacyjnej opisanej w pozwie. W toku tego postępowania pozwany ustalił, iż szkoda ta nie mogła powstać w okolicznościach deklarowanych przez powoda, poszkodowanego i sprawcę. W tej sytuacji nie można mówić o odpowiedzialności pozwanego. Niezależnie od powyższego pozwany wskazał, że roszczenie powoda nie zostało w żaden sposób udowodnione co do wysokości.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne jest, iż w dniu 29 stycznia 2019 r. do pozwanego wpłynęło zgłoszenie szkody komunikacyjnej w miejscowości Ł. w gminie S. z dnia 26 stycznia 2019 r. Zgodnie z tym zgłoszeniem kierująca samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) W. W., wykonując manewr cofania i włączania się do ruchu poprzez wyjazd z posesji na drogę, nie zachowała należytej ostrożności i najechała na znajdujący się przed ogrodzeniem tej posesji samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do J. S..

Posiadacz samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) T. P. korzystał w tym czasie z ochrony ubezpieczeniowej pozwanego z tytułu zawartej umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone ruchem tych pojazdów. Uszkodzenia ujawnione w narożnej przedniej lewej strefie samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obejmowały m. in. zderzak, wzmocnienie zderzaka, wsporniki, mocowanie zderzaka w części lewej, listwę czołową, kratę czołową i kratę przednią dolną lewą, lampę przeciwmgłową lewą, reflektory, błotnik przedni lewy i fartuch nadkola przedniego lewego. Opisane uszkodzenia wskazują na działanie wypadkowej impulsu siły niszczącej skierowanej ukośnie do osi wzdłużnej pojazdu i zwróconej ku części tylnej pojazdu. Uszkodzenia ujawnione w samochodzie osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obejmują natomiast przełamanie zderzaka tylnego w części czołowej między narożem lewym a osią wzdłużną pojazdu, które spowodowało wtórnie wyrwanie zderzaka z mocowania lewego. Trwale zdeformowana także została pokrywa przestrzeni bagażowej, gdzie wystąpiły liczne przełamania blachy, w tym krawędzi dolnej i w części centralnej pod szybą.

Zakres i charakter uszkodzeń nadwozi obu samochodów jest odmienny. Wykluczyć należy, aby do opisanych uszkodzeń doszło przy unieruchomieniu lub w czasie ruchu samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Brak zgodności geometrycznej wyklucza także możliwość ich powstania w wyniku wzajemnego kontaktu kolizyjnego. Wskazuje na to brak istotnych uszkodzeń klosza reflektora lewego, istotnych deformacji przedniego naroża błotnika przedniego lewego i lewego naroża pokrywy komory silnika samochodu poszkodowanego.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej R. J. – k. 198-211, 237-239, akta szkody stanowiące załącznik do akt sprawy, zeznania świadka L. K. – protokół elektroniczny

Ustalenia faktyczne co do zakresu szkód w samochodzie marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz możliwości ich powstania w okolicznościach wskazanych przez powoda Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie wydanej w sprawie pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, która w jasny, logiczny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych sposób odpowiadała na postawione przez Sąd pytania dotyczące powyższych kwestii spornych. Konkluzje opinii potwierdzone zostały dodatkowo przez zeznania L. K.. Z uwagi na wnioski końcowe opinii Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka W. W., J. S. i T. P.. Z uwagi na stwierdzony przez biegłego zakres uszkodzeń obu samochodów i wskazany przez niego mechanizm ich powstania Sąd ocenił je jako złożone jedynie w celu przypisania pozwanemu odpowiedzialności za zaistniałą szkodę komunikacyjną. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z opinii innego biegłego z dziedziny techniki samochodowej na okoliczności wskazane w piśmie procesowym powoda z dnia 16 lutego 2022 r. Sąd stoi bowiem na stanowisku, że samo niezadowolenie strony z niekorzystnej dlań opinii biegłego nie jest wystarczającą przesłanką uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych w sytuacji, gdy opinia biegłego jest tak kategoryczna

i tak przekonywująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się bowiem w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kateryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Tak też było w niniejszej sprawie. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd nie uwzględnił zeznań świadka L. Z., albowiem w rzeczywistości nie posiadał on aktualnie żadnej wiedzy na temat przedmiotu sprawy.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej określony jest przez art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, przy czym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może – stosownie do art. 822 § 4 k.c. - dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przy ubezpieczeniu komunikacyjnym odpowiedzialności cywilnej jej zakres konkretyzuje art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie natomiast z art. 35 wskazanej ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Przepisy te nie regulują zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela w sposób samodzielny, ale odwołują się do odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego na podstawie przepisów prawa cywilnego, co wprost wynika z treści art. 34 ust. 1 wskazanej ustawy. Sprawca wypadku będący posiadaczem pojazdu ponosi zatem odpowiedzialność za szkodę na osobie wyrządzoną przez ruch pojazdu na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., to jest na zasadzie ryzyka i jest to odpowiedzialność za sam skutek zdarzenia powodującego szkodę (art. 436 k.c.). Zgodnie zaś z art. 822 § 1 i 4 k.c., w ramach tej odpowiedzialności zobowiązanym do naprawienia szkody jest ubezpieczyciel, z którym zawarto umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kierowców. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Wskazać jednak należy, że zobowiązany do odszkodowania, a zatem również ubezpieczyciel, ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Przepis ten odnosi się do jednej z koniecznych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, jaką jest związek przyczynowy. Wypowiedziano w nim zasadę adekwatnej przyczynowości. Bez spełnienia warunku, iż między określonym zdarzeniem obciążającym (przypisanym przez przepis prawny) zobowiązanego do odszkodowania a powstałą szkodą istnieje związek przyczynowy, roszczenie odszkodowawcze nie powstanie. Z powyższą sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Biegły katerycznie wykluczył bowiem możliwość powstania szkód w samochodzie marki A. (...) w sposób opisany w zgłoszeniu szkody z dnia 26 stycznia 2019 r. Oznacza to zatem brak wykazania przez powoda zgodnie z art. 6 k.c. istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wskazanym zdarzeniem a ujawnionymi uszkodzeniami ww. samochodu. Skoro zatem do istnienia odpowiedzialności pozwanego konieczne było wykazanie winy sprawcy, szkody i związku przyczynowego między nimi, zaś wszystkie te przesłanki muszą powstać łącznie, brak jednej z nich wykluczał odpowiedzialność pozwanego, co skutkowało oddaleniem powództwa jako nieudowodnionego (pkt. I wyroku) na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. a contrario. O kosztach procesu należnych pozwanemu (pkt. II wyroku) orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, czyli koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej

obrony. Na koszty te złożyły się w niniejszej sprawie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem w kwocie 3 600 zł, opłata od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1 000 zł.